

” Οχι, μη σταματάς, συνέχισε να γράφης. Γιατί να σταματήσεις; Μήπως σταμάτησαν να γράφουν οι άθιοι, οι άπιστοι, οι εκκλησιομάχοι;”

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Του κ. Χρήστου Κων. Λιβανού

Ο άρατος πόλεμος εναντίον της αγωνιστικής αρθρογραφίας του «Ο.Τ.»

ΚΑΘΕ φορά, που αποφασίζω να γράψω κάποιο άρθρο για τον « Ορθόδοξο Τυπο» οι ίδιες σκέψεις πολιορκούν το νου μου, άλλες αρνητικές και άλλες θετικές. «Τι κάθεται και γράφεις;», ακούω μια φωνή να μ έρωτᾶ, «τι κερδίζεις; Μήπως χρήματα;

Η αρθρογραφία σήμερα, και μάλιστα σε μια θρησκευτική εφημερίδα, δεν αμοίβεται. Αλλωστε η εφημερίδα που δημοσιεύει τα άρθρα σου είναι πτωχή και μόλις και μετά βίας καλύπτει τα έξοδά της. Αλλά μήπως κερδίζεις δόξα και αναγνώριση; Από ποιούς; Κοίταξε ποιοί είναι οι αναγνώστες της• παπάδες,

καλόγεροι και ηλικιωμένοι. Και τι περισσότερο θα προσφέρεις εσύ στους αναγνώστες από τους άλλους καταξιωμένους αρθρογράφους; Και με τη μετάνοια τι ασχολείσαι; Δεν βλέπεις ότι δεν υπάρχει μετάνοια και όλα βαίνουν από το κακό στο χειρότερο; Και για τον οικουμενισμό γιατί γράφεις; Εσύ θα σώσης την Ορθοδοξία; Τόσοι άλλοι, που δεν μιλούν, είναι χαζοί και εσύ είσαι ο έξυπνος; Δεν βλέπεις ότι ματαιοπονείς; Και άλλοι έγραψαν για τον....

οικουμενισμό πολλά, και ενώ αυτοί απέθαναν, ο οικουμενισμός ζει και βασιλεύει. Αδίκαια χάνεις το χρόνο σου. Παύσε να αρθρογραφήσεις και κοίταξε τον εαυτό σου και το συμφέρον σου».

Βομβαρδισμός σκέψεων• πόλεμος ανελέητος• αόρατος πόλεμος, για τον οποίο τόσα διαφωτιστικά έγραψε στο ομώνυμο έργο του ο άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης. Αλλά και άλλοι Πατέρες και μάλιστα οι λεγόμενοι νηπτικοί γράφουν και μας εξηγούν, ότι αυτού του είδους οι λογισμοί προέρχονται από τον διάβολο, ο οποίος δι' αὐτῶν προσπαθεί να απογοητεύσει κάθε πιστό και αγωνιζόμενο χριστιανό, να ψυχράνη το ζήλο του, να ματαιώσει τον αγώνα του και να εμποδίσει το σχέδιο του Θεού για τη σωτηρία των ανθρώπων.

Ευτυχώς όμως, που κατά τη διάρκεια της μάχης που διεξάγεται μέσα στο νου, ο άνθρωπος δεν μένει αβοήθητος. Την ώρα, που ο εχθρός σπέρνει τους πονηρούς λογισμούς του, καταφθάνουν πολύτιμες ενισχύσεις. Είναι οι καλοί λογισμοί, που σπέρνει με τη σειρά του ο Θεός και ο φύλακας άγγελος• είναι οι φωτεινές και αισιόδοξες σκέψεις, οι οποίες έρχονται να διώξουν την ομίχλη και τον ζόφο της απαισιοδοξίας και απελπισίας και να ενισχύσουν τον αγωνιζόμενο πιστό στον δύσκολο αγώνα του. Τώρα ακούγεται μια άλλη διαφορετική φωνή. Η προηγούμενη ήταν βραχνή και ανατριχιαστική• αυτή είναι γλυκειά και ευχάριστη, δίνει παρηγοσία και έμπνευση στην πέννα που γράφει για το Χριστό και την Ορθοδοξία, και φτερά στους πόδας «των ευαγγελιζομένων ειρήνην, των ευαγγελιζομένων τα αγαθά» (Ρωμ. 10,15).

«Οχι, μη σταματάς», φωνάζει η νέα αυτή φωνή, «συνέχισε να γράφεις. Γιατί να σταματήσεις; Μηπως σταμάτησαν να γράφουν οι άθεοι, οι άπιστοι, οι εκκλησιομάχοι; Οχι μόνο δεν σταμάτησαν, αλλ' αντίθετως εντείνουν τις προσπάθειές τους χρησιμοποιώντας κάθε τεχνολογία και ευκαιρία. Πως λοιπόν εσύ θα σταματήσεις; Η επί γης Εκκλησία ονομάζεται στρατευομένη, διότι ευρίσκεται πάντοτε σε εμπόλεμη κατάσταση, όλα δε τα πιστά μέλη της είναι ισοβίως επιστρατευμένα. Ο Σατανάς και οι σκοτεινές του δυνάμεις βάλλουν καταγιγιστικώς και πανταχόθεν κατά της Εκκλησίας και της Πιστεως. Πως εσύ θα λιποτακτήσης; Βεβαίως με τα άρθρα σου δεν κερδίζεις χρήματα• αυτό έλειπε! Αλλωστε «μακάριόν εστι μάλλον διδόναι η λαμβάνειν» (Πραξ. 20,35). Στον υπέρ της Πιστεως αγώνα πρέπει να δίνης και όχι να παίρνης. Η εφημερίδα, στην οποία αρθρογραφείς, είναι πράγματι φτωχή σε υλικά, μα είναι πλούσια σε πνευματικά.

Φυσικόν είναι η υλιστική κοινωνία μας, που αρνήθηκε το πνεύμα και θεοποίησε την ύλη, να την περιφρονή.

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ωστόσο χιλιάδες ψυχές που την διαβάζουν. Το αναγνωστικό της κοινό δεν είναι ευκαταφρόνητο• δεν είναι μόνο μερικοί παπάδες, καλόγεροι και ηλικιωμένοι, όπως περιφρονητικά σου λέγει ο διάβολος. Είναι εκλεκτές ψυχές απ' όλα τα κοινωνικά στρώματα. Τη διαβάζει ο εργάτης και ο συνταξιούχος, τη διαβάζει και ο βουλευτής και ο επιχειρηματίας• τη διαβάζει ο φοιτητής, αλλά και ο καθηγητής της Θεολογίας. Να σου ειπώ και κάτι άλλο; Περισσότερο απ' όλους τη διαβάζουν οι εχθροί της! Ναι, καλά άκουσες, οι εχθροί της• αυτοί, που ελέγχονται μέσα από τις στήλες της για τις κακοδοξίες και παρανομίες τους, τις ασέβειες και προδοσίες τους• αυτοί είναι οι πιο φανατικοί αναγνώστες της! Αυτοί, αν και ποθούν διακαώς να την ιδούν να κλείνη, τη διαβάζουν ανελλιπώς! Κατά βάθος ωφελούνται και αυτοί από την ύλη της. Ισως δίχως αυτή, και τον έλεγχο που ασκείται κατά καιρούς εναντίον τους, να ήταν πολύ χειρότεροι. Γι' αυτό μη παύσης να γράφης κατά του πολυειδούς κακού και κυρίως κατά της παναιρέσεως του επαράτου οικουμενισμού. Αλλωστε ο αγώνας κατά των αιρέσεων και των αντιχρίστων και σκοτεινών δυνάμεων είναι αυτός, που κάνει την εφημερίδα να ξεχωρίζη• αυτός την έχει καταστήσει πάνοπλη ναυαρχίδα της μαχομένης Ορθόδοξου δημοσιογραφίας. Τα άλλα θρησκευτικά έντυπα, εκτός ολίγων εξαιρέσεων, είναι βαρκούλες του γλυκού νερού, που πλέουν στα ρηχά και ακίνδυνα νερά της κολακείας, του συμβιβασμού και της αγαπολογίας. Οσο για τη μετά νοια, για την οποία αρέσκεσαι να γράφης, μάθε ότι δίχως αυτή δεν υπάρχει σωτηρία κανενός, ούτε και δική σου. Ας έπαυσαν να την κηρύττουν οι περισσότεροι κληρικοί και θεολόγοι σήμερα είτε διότι δεν πιστεύουν σ' αυτή είτε διότι φοβούνται μη τους χλευάση ο κόσμος. Εσύ θα γράφης γι' αυτή. Δυναταί βεβαίως ο Θεός να διατάξη και τα λιθάρια ακόμη να κηρύξουν μετάνοια στους ανθρώπους. Εσύ είσαι πολύ ανώτερος από τα άψυχα λιθάρια. Εχεις αθάνατη ψυχή. Και αν θελής να τη σώσης, θα γράφης. Ακόμη και αν κανένας άπιστος δεν πιστεύση και κανένας αμαρτωλός δεν μετανοήση, διαβάζουν οι πιστοί και ενισχύονται και στηρίζονται στην πίστι τους. Βλέπουν ότι υπάρχουν και άλλοι ομόφρονες μ' αυτούς, που αγωνίζονται για τις ίδιες αξίες και τα ίδια ιδανικά και ενθαρρύνονται. Αλλωστε και εσύ ενισχύεσαι από τα άρθρα των άλλων αρθρογράφων, ούτως ώστε να πραγματοποιηθή το της Γραφής «αδελφός υπό αδελφού βοηθούμενος ως πόλις οχυρά και υψηλή, ισχύει δε ώσπερ τεθεμελιωμένον βασίλειον» (Παρ. 18,19). Δεν ωφελούνται όμως μόνον οι πιστοί. Η πρόνοια του Θεού φροντίζει, ώστε ο «Ορθόδοξος Τυπος» και άλλα ορθόδοξα έντυπα, ο «Σταυρός», ο «Σωτήρ», η «Θεοδρομία», η «Παρακαταθήκη» κ.α., να φθάνουν στα χέρια πολλών συνανθρώπων σου, όπου και αν αυτοί ευρίσκονται, στα νοσοκομεία, τις φυλακές, ακόμη και το εξωτερικό, και πολλοί απ' αυτούς να ωφελούνται, να διαφωτίζονται,

να προβληματί ζωνται, να μετανοούν, να γίνονται μικροί ιερα πόστολοι. Πολλές τέτοιες αλλοι ώσεις και μεταβολές και νεκραναστάσεις πνευματικές εργάζεται καθημερινώς η δεξιά του Υψίσ του. Γι αυτό συνέχισαι να γράφης με ταπεινοφροσύνη, δίχως να φρο νης ότι κάνεις κάτι σπουδαίο, δίχως να θεωρής εαυτόν άξιο μισθού και επαίνων, αλλά σκεπτόμενος συνεχώς, ότι είσαι ένας αχρείος δούλος του Χριστού και κάνεις αυτό, που είσαι υποχρεωμένος να κάνης χωρίς να δικαιούσαι καμμία ανταμοιβή (Λουκ. 17,10).

ΥΠΑΚΟΥΟΝΤΑΣ λοιπόν και εγώ στη δεύτερη αυτή φωνή, που ταυτίζεται με τη φωνή της συνειδήσεώς μου, γράφω. Εάν ήμουν επίσκοπος θα εκήρυττα από τους άμβωνες και θα εξέδιδα εγκυκλίους προς το λαο• εάν ήμουν ιερέας θα κτυπούσα τις καμπάνες πένθιμα, διότι πεθαίνει καθημερινώς η πατρίδα μου, αλλά και αφυπνιστικά μήπως και αφυπνισθούν οι συμπατριώτες μου, οι περισσότεροι των οποίων συμπράττουν, με την αδράνεια, αδιαφορία και απραξία τους, στο θάνατό της• και εάν ήμουν μοναχός δεν θα άφηνα το κομποσχοίνι από τα χέρια μου μέχρις ότου ο Θεός λυπηθή και ελεήσει τον χαμένο μέσα στη δίνη της αποστασίας λαο του. Δεν είμαι όμως παρά ένας άσημος και ταπεινός λαϊκός αρθρογράφος δίχως περγαμηνές και αξιώματα, από εκείνα που θαμπώνουν και εντυπωσιάζουν τον κόσμο, και το μόνο μέσο που διαθέτω τις κρίσιμες αυτές ώρες που διέρχεται η Πατρίδα και η Πιστι μας είναι το γράψιμο. Αυτό είναι ο δικός μου άμβωνας, η δική μου καμπάνα, το δικό μου κομποσχοίνι. Αυτό το γράψιμο, αγαπητέ αναγνώστη, μη το περιφρονήσης. Μη εξετάζης ποιός είναι αυτός που γράφει, παρά μόνο εάν τα γραφόμενα είναι σύμφωνα με αυτά που θέλει ο Θεός και διδάσκει η Εκκλησία μας.

Ας ενώσουμε λοιπόν τις δυνάμεις μας, ο καθένας από τη θέσι που τον έχει τάξει ο Θεός και με τα χαρίσματα που διαθέτει. Η κρισιμότητα των καιρών μας απαιτεί τη συστράτευσι όλων των υγειών δυνάμεων του Εθνους μας, διότι το πνεύμα του Αντιχρίστου έχει κυριαρχήσει πλέον στην κοινωνία μας και οι πρόδρομοί του εργάζονται πυρετωδώς για την αποχριστιανοποίησί της. Δεν θα την επιτύχουν όμως, διότι η Ελλάδα ανήκει στον Χριστό, ο οποίος, παρ όλες τις αμαρτίες της, θα την προστατεύση από την παγκόσμια καταιγίδα, που έρχεται, και θα τη σώση.

Πηγή: orthodoxia-ellhnismos.gr